

Σουρής

Η περιφέρεια

Το Άστυ, Αθήνα

τμ. 1, ετ. Α', τχ. 48, 11 Αυγούστου 1886, σ. 6-7

Μωρέ καλὰ μού τῶλεγαν καὶ ἄλλαις κακομοίραις,
 Νοικοκυράδες, νιόπανδραὶς κ' ἐλεύθεραις καὶ χήραις :
 •Κυρία Φλώρα, πρόσεξε καλὰ τὸν Ἀπλοχέρη,
 Μήπως καμμὲν βρωμοδουλεῖς μ' αὐτὴ σὺ καταφέρη•.
 Ἄπ' τῆ στιγμῆ ποῦ πάτησαν κ' οἱ δύο τους ἔδω πέρα,
 Ἐγὼ δὲν τὴν ἔχωνεψα, ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα.
 Καὶ πάντοτε τὸ ἔλεγα πῶς κἀτι θὰ μού τρέξῃ.
 Κεὶ ὅμως ὅλα τᾶβλεπα χωρὶς νὰ βγάλω λέξι!
 Τὰ εἶδα μὲν, τὰ εἶδα δύο, τὰ εἶδα πέντε, δέκα,
 Μὰ δὲν τὸ ὑποφέρω περὶ γὰρ μὲν παληογυναίκα
 Ἄπ' τὸ δεξί μου τὸ πλευρὸ τὸ δὴμαρχο νὰ χάσω
 Κι' ἀπ' τὸ πολὺ σεκλέτι μου ὡσὰν ἀοκί νὰ ἀκάσω!
 Νεὶ, νεὶ! θὰ μάθης γρήγορα, μωρὴ σκληροκαγκάγια,
 Ὅτι δὲν εἶμαι ὅπως σὺ καμμὶα κουκουδάγια
 Καὶ οὔτε, ὅπως μὲ θεωρεῖ ὁ ἄνδρας μου, κουτάβι.
 Ποῦ τέτοια σκέρτωα δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ καταλάβῃ.
 Καὶ θὰ σὲ κάμω σήμερα μὲ τὸ χρυσὸ σου ταῖρι
 Νὰ φύγῃς ἀκουλ' ἀπ' ἐδῶ ἡμέρα μεσημέρι.
 Κι' ἂν ζητῇ: θέλετε νὰ πῶ νὰ μού περὰσ' ἡ κάκια,
 Θὰ σὰς ποτίσω καὶ τοὺς τρεῖς μὲ χίλις δύο φαρκάκια.
 Νεὶ, νεὶ, κυρία Τενεκέ, κυρία πάππια, χήνα,
 Μπορῶ νὰ κάμω κἀτι τι κ' ἐγὼ σὰν Δημαρχίνα.
 Κι' ἂν μ' ἔφαγε τὸ μαγειρεῖο καὶ τοῦ σπιτιοῦ ἡ πάστρα,
 Θὰ ἰδῆς πῶς φέρνω σ' ὅλα σὰς τὰ σχέδια χαλάστρα.
 Ἐγὼ κ' ἐγὼ, κυρία μου, τὸ ἰδικό μου κόμμα...
 Μὰ πῶς δὲν ἦλθαν τὰ παιδιὰ κι' ὁ Μενωλιὸς ἀκόμα;

Η ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Παραδόξως ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς ἀκινήσεως, δεικνύει σημεῖα ζωῆς καὶ εὐρωστίας τὸ ἑλληνικὸν θεάτρον. Μετὰ τὴν **Πρόκριθα** τοῦ κ. Ἰω. Πολέμη, εὐχαρίστως πάλιν προαναγγέλλομεν νέον ἔργον τοῦ φιλιτάτου συνεργάτου μας καὶ δημοτικιστάτου συντάκτου τοῦ **Ρωμηοῦ** κ. Σουρή, τὴν **Περιφέρειαν**, κωμῆδιον ἑμμετρον μονόπρακτον, παρασταθασμένον τὴν προσεγὴ ἑβδομάδα ὡσαύτως ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ὀλυμπίων ὑπὸ τοῦ δραματικοῦ θεάσου «Μενάνδρου». Τὴν ὑπόθεσιν τῆς κωμῆδιος τοῦ ἐνεπέσειθη ὁ ποιητὴς ἐκ τῶν τελευταίων πολυκρότων μετακαρνημίσεων τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, καθὰ καὶ ὁ τίτλος αὐτῆς δηλοῖ, ἐπειδὴ δὲ γινώσκομεν πόσον ἀνυπομόνως προσδοκᾷ τὸ κοινὸν πᾶν ἀγγελλόμενον νέον ἔργον τοῦ Σουρή, πιστεύομεν ὅτι θὰ εὐχαριστήσομεν εἰς ἄκρον τοὺς ἑστέτους ἀναγνώστῃς δημοσιεύοντες παρὰ πᾶσας τὸ εὐμενὲς παρὰ τοῦ συγγραφέως ἀνακωινῶν ἡμῖν ἀπόσπασμα.

Ἴδου ἐν πρώτοις τὰ πρόσωπα τῆς κωμῆδιος. Ἐξ αὐτῶν δύναται νὰ συμπεράνῃ περὶ τῆς πλοκῆς ὁ ἀναγνώστης: Ἄπλοχέρης δήμαρχος. Φλώρα σύζυγός του, Τενεκέ βουλευτὴς. Ἀφροδίτη σύζυγός του, Γιάννης ὑπὲρ τῆς τοῦ δημάρχου, Νικολῆς ὀηλάτης, Μανωλιὸς δημογραμματεὺς, Διάφοροι χωρικοί. Ἡ σκηνὴ ὑποτίθεται εἰς ἐπαρχίαν.

Ἴδου καὶ ὁ μονόλογος τῆς Φλώρας.

ΣΚΗΝΗ Ε'

ΦΛΩΡΑ μόνη

Πῶ, πῶ, Χριστὲ καὶ Παναγιᾶ! ἤμουν ἐκεῖ κρυμμένη
 Καὶ ἀκουσα πολὺ καλὰ καὶ εἶδα τί συμβαίνει.
 Ἄκους ἢ ἀσυνειδήτη νὰ μού τὸν ζετρελλάνῃ
 Καὶ τώρα στὰ γερᾶματα τὸ κόρτε νὰ τῆς κἀνῃ;
 Εἶδες ἐκεῖ γαῖδουρινὴν ζετσιπωσιὰ ἢ βρώμα
 Νὰ θέλῃ χὰδια καὶ μπροστὰ στὸν ἄνδρα τῆς ἀκόμα;
 Μωρέ καλὰ δὲν μ' ἄρεσαν οἱ τόσοι χωρατάδες
 Καὶ τοῦ ἀνδρός μου ἢ πολλαῖς καὶ ἀνοσταῖς γλυκαδάις
 Καὶ τῆς κυρίας βουλευτοῦ τὰ ψεύτικα γενάτια
 Καὶ τοῦ δημάρχου τὰ γλαρὰ καὶ λιγωμένα μάτια!